

under de fornødne processuelle regler — til den nationale lovgivning i den stat, i hvilken fonden er blevet oprettet. Det er imidlertid ikke efter konventionen obligatorisk at anvende fremgangsmåden med oprettelse af begrænsningsfond (jfr. ordene i art. 2 (2) „may be constituted“), og der har såvel i udvalget som under de nordiske forhandlinger — i overensstemmelse med den stilling, de skandinaviske delegationer havde indtaget på Bruxelles-konferencen i 1957 — været fuld enighed om, at regler af denne art ville virke unødvendigt komplicerende og ikke bør optages i de nordiske sølove.

Til § 257.

Reglen i stk. 1 tilsigter at dække bestemmelserne i konventionens art. 2 (4) og 5 (4) og svarer i realiteten til § 262, stk. 1, i den gældende sølov. Endvidere er det fundet rimeligt i overensstemmelse med international praksis og den engelske Merchant Shipping Act af 1958 at foreskrive, at sikkerhedsstillelsen udover det fulde ansvarsbegrænsningsbeløb tillige skal omfatte et efter rettens skøn fastsat beløb til dækning af renter og omkostninger.

Formålet med reglen er at sikre den reder, der har stillet sådan sikkerhed, mod at blive udsat for senere arrest foretaget af andre fordringshavere, hvis krav er opstået ved samme hændelse, og mod risikoen for at skulle stille ny sikkerhed til fordel for sådanne fordringshavere. I overensstemmelse med art. 5 (4), der efter sammenhængen må forstås som alene tagende sigte på retsforfølgning, der finder sted i samme land, hvor sikkerheden er stillet, er reglen i § 257, stk. 1, formuleret således, at den kun gælder, når sikkerhedsstillelsen er sket „her i riget“, medens man i § 258 giver regler for det tilfælde, at sikkerhed er stillet i udlandet. I overensstemmelse med den ved sølovsrevisionen i almindelighed tilstræbte fællesnordiske linje, er det dog i § 257, stk. 2, foreslået, at reglen i stk. 1 skal finde tilsvarende anvendelse, når sikkerheden er stillet i Finland, Norge eller Sverige.

Til § 258.

Reglen i stk. 1 svarer til bestemmelsen i konventionens art. 5 (1). Formålet med denne bestemmelse er at undgå dobbelt arrest, når rederen allerede har stillet sik-

kerhed i udlandet (udenfor de nordiske lande, jfr. § 257, stk. 2) for det fulde ansvarsbegrænsningsbeløb. I dette tilfælde får retten en skønsmæssig adgang til at hæve en allerede foretaget arrest eller frigive en stillet sikkerhed. Den sikkerhed, der skal være stillet i udlandet, for at bestemmelsen skal kunne anvendes, vil formentlig oftest være stillet overfor en domstol eller anden tilsvarende myndighed, men dette er dog ikke nogen betingelse, når blot retten finder, at den stillede sikkerhed er betryggende og tilgængelig for fordringshaveren. Det kan ikke i henhold til stk. 1 kræves, at sikkerheden skal være stillet i en stat, der har tiltrådt konventionen. Ved bedømmelsen af spørgsmålet om sikkerhedens beskaffenhed må afgørende vægt lægges på den almindelige opfattelse i internationale reder-, bank- og forsikringskredse.

I stk. 1, 2. pkt., bestemmes det i overensstemmelse med art. 5 (3), at arresten kan hæves, selv om den først stillede sikkerhed ikke dækker hele ansvarsbegrænsningsbeløbet, hvis rederen stiller betryggende sikkerhed for den manglende del med tillæg af et efter rettens skøn fastsat beløb til dækning af sagens omkostninger og renter.

Medens reglen i stk. 1 om ophævelse af en her i landet foretaget arrest, som nævnt, er fakultativ, fastsættes det i stk. 2 i overensstemmelse med konventionens art. 5 (2), at en arrest af den i stk. 1 omhandlede karakter *skal* hæves, og at sikkerhed, som eventuelt måtte være stillet til afværgelse af sådan arrest, *skal* frigives, hvis der allerede er stillet tilfredsstillende sikkerhed i den havn, hvor hændelsen indtraf, eller den første havn, skibet anløb efter hændelsen, eller i landsætningshavnen eller lossehavnen, for så vidt den pågældende havn er beliggende i en stat, der har tiltrådt konventionen. Reglen i konventionens art. 5 (2) er under Bruxelles-konferencen i 1957 indføjet i konventionen på skandinavisk initiativ som et kompromis, da det ikke viste sig muligt at få gennemført en regel om, at en arrest i alle tilfælde ubetinget skal ophæves og eventuel sikkerhedsstillelse frigives, når der allerede andetsteds er stillet betryggende sikkerhed. I de i stk. 2 under a-c nævnte tilfælde er der en så nær og naturlig sammenhæng mellem den begivenhed, der betinger ansvaret, og arreststedet, at det må anses